

[Køpke Christensen]

at fremtiden vil vise, at der også kommer et flertal for dette forslag eller et lignende.

Vi har før set, at det desværre er således, at gamle Fremskridtsforslag bliver fremsat af andre partier, og det vil givetvis også ske på dette område. Det kan vi naturligvis principielt være ligeglade med, bare forslaget bliver gennemført til gavn for befolkningen og sidst, men ikke mindst for de HIV-positive og AIDS-syge.

I den forbindelse vil jeg godt lige svare fru Dorte Bennedsen. Der bliver konstant spurgt, om vi på nogen måde har noget at have det i, at det skulle blive bedre med hensyn til at få nedbragt antallet af AIDS-syge og HIV-positive. Så vil jeg stille et modspørgsmål, som rigtige politikere jo plejer at gøre: Har I noget, der er bedre?

Når man ser på de undersøgelser, der er kommet i den sidste tid, hvor man på verdensbasis er klar over, at denne sygdom får et større og større omfang, der ikke er til at kontrollere, så mener jeg, at der må og skal skrives ind med forslag på dette område. Vi er positivt stemt, også hvis Socialdemokratiet kommer med nogle andre formuleringer til sådan et forslag. Vi vil altid være positivt stemt over for sådan noget, hvis det går i den rigtige retning imod en registrering.

Vi mener altså, at der bør ske en registrering; ikke at den skal være offentligt tilgængelig, det er klart – alle og enhver skal ikke kunne gå hen og slå op og sige: Nå, nu har hr. og fru Jensen AIDS – men i hvert fald bør de nærmeste i familien være klar over, at der er fare.

Vi har så sent som i det sidste nummer af Etisk Nyt observeret, at der vitterlig er en sløsethed med hensyn til kondombrug. Jeg mener i den forbindelse også, at man bør lave en større skrækkampagne – en decideret skrækkampagne og ikke som de hidtidige kampagner, der er lavet på dette område. Jeg mener, ligesom Kristeligt Folkeparti var inde på, at man bør være meget mere hård i disse kampagner. Man har været alt for blødsøden, det er nærmest sådan nogle hyggefilm, der er kørt på skærmen, og det mener jeg faktisk ikke man skal på dette område. Det er en alvorlig sygdom, som vi alle er enige om, og derfor må og skal vi gøre, hvad der står i vores magt.

Jeg vil gerne spørge, om man fra Socialdemokratiets side bare siger, at det nuværende er godt nok, og at vi bare må se tiden an, og i så

tilfælde hvor længe man vil se tiden an. Der må jo være en grænse, hvor man vil sige, at nu må vi altså gøre noget mere effektivt på dette område. Jeg vil gerne efterlyse, hvad Socialdemokratiet har i tankerne for at gøre mere på dette felt.

Og så jeg vil sige foreløbig tak.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg er ked af, at der under debatten – og jeg synes ikke med rette – har været sagt, at man behandlede sagen ualvorligt. AIDS er – som understreget af mange af ordførerne – en meget alvorlig sygdom, og at påstå, at nogen her i Tinget tager den ualvorligt, synes jeg er overordentlig beklageligt.

Man har diskuteret nytten af en registrering, og der er sat mange spørgsmålstejn ved den. De argumenter, der har været ført frem for registrering, har ikke været 100 pct. korrekte. Man har sagt, at man ville sikre familien gennem en registrering. Som lægeloven er indrettet her i landet, har en læge ret til at bryde tavshedsforpligtelsen, hvis man dermed kan forhindre, at et menneske udsættes for risiko, så det er en tænkt problematik.

Vi har et meldesystem omkring HIV-positive. Jeg vil gerne understrege, at det meldesystem, vi har, ligger meget tæt ved den registrering, som man ønsker. Hvert eneste positive fund af HIV bliver indberettet til Seruminstitutet med oplysning om alder, køn, bopælsamt og smittevej, i det omfang det har været muligt at få den oplyst. Der indberettes ikke CPR-nummer, og CPR-nummeret er også uden betydning i den henseende. Det, der er vigtigt, er, at det menneske, som konstateres at være HIV-positiv, giver svar på spørgsmål med henblik på smitteopsporing. Det påhviler ud fra almindelige lægeetiske betragtninger en læge i enhver situation med konstatering af en smittefarlig sygdom at forsøge at opspore smittevejene. Det er en forpligtelse, som er uafhængig af lovgivning, og patienters villighed til at oplyse er også uafhængig af, om der er lovgivning eller ej.

Mennesker, som er konstateret HIV-positive, modtager rådgivning om, hvordan de bør forholde sig af hensyn til dem selv og af hensyn til deres omgivelser.

Det blev foreslået, at vi skulle HIV-teste alle patienter, der er indlagt på sygehus, hvor vi alligevel tager blodprøver. Det er en tanke, som har været vurderet, men i betragtning af, at stort